

מרוזה במקום מוזזה

(המשך מעמוד 21)
בעבר גרפסו ספריו ב־12 הוצאות ס' פרים, במהדרות רבות. הילדים של היום אוהבים את ענת של יהונתן גפן, את נפתלי של אלונה פרנקל ואת הספרים המתוחכמים, עשירי-הצורות מהדוריי-הצבעים. במיפגשים, מקראות סיפוריות חרשות שערך פרופסור אדיר כהן, יש מעט מאוד לויין קיפניס והמון יהונתן גפן.

סיפרו האחרון של לויין קיפניס, סבתא של אסנת, יצא לאור השנה בסיוע קרן תל-איב לסיפרות ואמנות. אני מוציא ספרים בעזרת החסכונות שלי, אם לא היה לי כסף, לא היו לי יותר ספרים חרשים, הוא אומר.

קיפניס, שרואה את עצמו כקלאי סיקון הנצחי של סיפרות הילדים האי-רציונלית, מתקשה להודות כי מר-בית יצירותיו שוב אינן אופנתיות. "היום הילדים כבר לא אוהבים לקרוא. גם בגלל הטלוויזיה וגם מפני שיש כל כך הרבה ספרים, וזה מבלבל. כל גננת כותבת שירים וממהרת לפרסמם, משום כך המו"לים לא אוהבים להרפס ספיריילדים", הוא אומר.

"למה לכתוב על גנבים?"

כמו אורן, כך כל גיבוריו של קיפניס — תמיד טובים ונחמדים. גם אם הם עושים מעשה רע, הם מייד מתחרטים ומתקנים את דרכיהם. לעולם אינם מתלכטים או סובלים. רמיזים מגיע ראשון לגן. מילי בים מתרחצת, מילי יודעת לשחות — אין כל פחד. מעשה באפרוח שאמר כי אמו אינה טובה לו. חיפש אמא אחרת: ברווזה, סנונית, חתולה, כלבה, לבסוף חזר, כמוכן, לאמאיתרנגולת.

גם האווירה תמימה, קסומה-משהו. אף פעם איננה מציאותית או תוקפנית כסיגנון שנות ה-80. אצל קיפניס אי-אפשר למצוא הורים גרושים, יתומי מילחמה או סתם ילדים דיכאוניים. למה לי לכתוב על גנבים? שואל לויין קיפניס בתמימה. אני הרי יודע מה ילדים אוהבים: גלידה, טלוויזיה וספורט. ועל זה אני כותב להם.

למה דווקא שיריילדים? קיפניס: "ככה, במיקרה, נולדתי. אין לזה שום הסבר הגיוני". רבורה קיפניס: "זה כא לו. קשה להסביר רב כזה. אולי מפני שהוא כלי כד רד. יש בו כמיות עצומות של רוח ואהבת-ילדים".

קולה של רבורה קיפניס כמו מלטף את בעלה. עיניה זוהרות אילו. עור פניה צח כשל נערה. כך גם צחקוקיה הבלתי-יפוסקים.

50 שנה הם נשואים. רבורה צעירה מבעלה בעשרים שנה. הכירו כאמצעות סליי י... נו. נישאו כמה שנים אחרי-כך. יש להם ארבעה ילדים ו-12 נכדים. הבנות מורות. אחד הבנים חוקר במכון וייצמן. האחר קצין בצבא הקבע.

ירוע שהרבה תלוי באשה, ואני כל השנים הייתי עור כנגר, אומרת רבורה קיפניס. אני הראשונה שקר ראת את שיריו, והוא מאוד-מאוד מת-חשב בדעתי. כשבא מלחין ומדגים את השיר, אני שרה איתו. את הצעירים לספרים אנחנו בוחרים ביחד. אני משוחחת עם המו"לים ועם התיקשות. עשיתי לו בבית חממה טובה, עם כל התנאים הנוחים. הוא רק צריך לכתוב. השלווה הזו, הביטחון הגמור בטובו של העולם, מעניקים לקיפניס מראה נצחי. הסיבה שאני מאריך ימים היא פשוטה מאוד: אני צריך לחיות עד שאגמור לכתוב כל מה שיש אצלי. אחרי שאוציא הכל — אירדם.

רבורה קיפניס טופת על שכמו בעדינות. כולנו נירדם, היא לוחשת, כולנו נירדם.

נילי (מימין) צעירה מנתניה, שסיימה בהצטיינות את מיכללת "שנקר", מעצבת ביגדיים לחברה מובילה בארצות-הברית לשנה הבאה

שנקר, מעצבת באחת מחברות האופי נה מובילות והיוקרתיות של ביגדי ספורט וים בארצות-הברית, אדריאן ויטדיני.

חודש בהונג-קונג. נילי הגי-תנייתית הגיעה לניו-יורק לפני שש שנים, בגיל 23, עם בעלה ואב, שביקש ללמוד מדעיי-מחשב. הוא נרשם לאר-גיברסיטה והיא נרשמה לבית-הספר לאופנה פרסון. כדי ללמוד רישום-אופנה ברמה גבוהה.

באחד הימים פגשה ביצרן-אופנה, שהתלהב מסוודר אותו סרגה בידה והציע לה לעצב עבורו סדרת סוודרים בעבודת-יד.

נילי קפצה ארצה, נחרה בצמרי-כבשים צבוע, קנתה בעיר העתיקה בירושלים הרזוייקרמיקה וכפתורים מיוחדים. חזרה לניו-יורק וסרגה סידרה ייחודית ואופנתית.

באותם ימים היא גם סרגה ביגדיים כגוונים חלקים, אותם קיטיטה כהרוזים

טעמיה של

נילי

יש אנשים המנסים כל חייהם את מזלם בעולם העסקים ואינם מצליחים. יש מעצבים העושים הכל כדי לזכות בקורטוב של הכרה ופירסום, וההצלחה אינה מאירה להם פנים. ויש כאלה הנקלעים ברגע הנכון למקום הנכון והופכים למטאורים. אחת כזאת היא נילי לוטן, מצליחה ניה ישראלית בניו-יורק. נילי, כוגרת

לבן, הגיזרה היא ספורטיבית — סגורה מלפנים וחשופה מאחור ומזכירה ביגדיים של שחיינים מיקצועיים. האותיות איי ווי המופיעות על בגדי-הים, הן ראשי התיבות של אדריאן ויטדיני. משמאל: מערכת ביגדי-חוף.

מלפנים ומאחור כך נראה אחד מביגדייהם בעיצובה של נילי, הנמכר במחיר 60-70 דולר בריש-תות-השיווק האמריקאיות המובחרות: הבד הוא לייקרה בוקה בשחור-